

Nr 145.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående understöd åt efterlevande till vissa i statens tjänst anställda personer; given Stockholms slott den 26 februari 1932.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen under punkterna 1:o—3:o) hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Felix Hamrin.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 26 februari 1932.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Hamrin, anmäler följande frågor om understöd, att utgå å allmänna indragningsstaten, åt efterlevande till vissa i statens tjänst anställda personer och anför därvid:

Försvarsdepartementet.

1:o.

Any.
 uppfostrings-
 bidrag åt förre
 underofficeren
 av 3:e graden
 vid flottan K.
 E. V. Anders-
 sons mind-
 åriga barn.

I en till Kungl. Maj:t ställd skrift har förre underofficeren av 3:e graden vid flottan Karl Ernst Vilhelm Anderssons änka Agnes Emilia Rebecka Andersson, född Olsson, anhållit om beredande av pension åt henne samt uppfostringsbidrag åt makarnas minderåriga barn.

Andersson, som var född den 4 augusti 1884, avled den 27 april 1931 samt efterlämnade, förutom änkan, vilken är född den 8 april 1894, de fem minderåriga barnen Arne Vilhelm, född den 15 september 1914, Olle Lennart, född den 27 december 1915, Anna Greta Vivian Emilia, född den 11 augusti 1917, Gertrud Gudrun, född den 9 juni 1923, samt Maj Ingrid Charlotta, född den 9 maj 1928.

Beträffande Anderssons tjänstgöring har inhämtats, att han under tiden den 1 november 1901—den 31 oktober 1907 var anställd vid Karlskrona kustartilleriregemente, samt att han den 1 december 1911 inskrevs vid sjömanskåren och den 31 december 1918 konstituerades till underofficer av 3:e graden vid flottan. Enär Anderssons hälsotillstånd sedermera ansågs vara sådant, att han icke kunde föreslås till erhållande av fullmakt å underofficersbeställningen, blev han, efter det ett av Kungl. Maj:t meddelat särskilt tillstånd för honom att kvarstå i tjänsten tilländagått, jämlikt bestämmelserna i § 167 mom. 4 av reglementet för marinen, del I, entledigad från och med den 1 juli 1923. I anledning av en av Andersson hos direktionen över flottans pensionskassa gjord ansökning om pension meddelade direktionen den 14 december 1923 det beslut, att — enär Andersson, som i avseende å ålder och tjänstetid icke uppfyllt föreskrivna villkor för erhållande av pension från nämnda pensionskassa, blivit avskedad från sin tjänst vid flottan, icke på den grund, att han i följd av sjukdom vore oförmögen till vidare tjänstgöring, utan jämlikt bestämmelserna i § 167 mom. 4 av reglementet för marinen, del I — direktionen funne Andersson icke berättigad till pension från kassan. Då Andersson sålunda vid avgång ur tjänst icke ägde rätt till pension ur flottans pensionskassa eller eljest av statsmedel, har jämlikt § 23 mom. 3 av pensionskassans reglemente vid avgången gratialrätten för hans änka och barn förfallit, men har till Andersson återbetalats så mycket av de erlagda gratialavgifterna, som enligt försäkringstekniska grunder utgjorde deras matematiska värde, eller 287 kronor 23 öre.

1925 års
 riksdag.

Med föranledande av en av Andersson gjord ansökning föreslog Kungl. Maj:t i proposition den 6 mars 1925 (nr 128), att riksdagen måtte bevilja Andersson en årlig pension å 700 kronor, att utgå från och med den 1 juli 1923 och bestridas från allmänna indragningsstaten.

I propositionen anfördes, bland annat, att Andersson lede av kronisk lungsjukdom, som dock icke konstaterats vara obotlig; att denna sjukdom måste anses stå i samband med i tjänsten ådragen lungsjukdom, varav han tidvis lidit redan under åren 1914—1916; att hans arbetsförmåga på grund av berörda sjuklighet torde kunna anses vara nedsatt till hälften, samt att Andersson vore medellös och hade, jämte hustru, fem minderåriga barn att försörja.

Över Anderssons omförmälda ansökning hade yttranden avgivits av stationsbefälhavaren vid flottans station i Karlskrona, direktionen över flottans pensionskassa och statskontoret.

Stationsbefälhavaren hade i sitt yttrande framhållit, bland annat, huru som Andersson å ena sidan, till följd av att han konstituerats till underofficer av 3:e graden, berövats möjlighet att på grund av sin sjukdom erhålla ersättning enligt förordningen den 18 juni 1909 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, samt å andra sidan, därigenom att han avskedats från sin beställning vid flottan, icke till följd av otjänstbarhet utan därför att han på grund av sitt hälsotillstånd icke ansetts kunna föreslås till erhållande av fullmakt å beställningen, icke blivit pensionsberättigad. Med hänsyn härtill ävensom till de ömmande omständigheter, som föreläge beträffande Andersson, hemställde stationsbefälhavaren, huruvida icke Kungl. Maj:t ville finna skäl att föreslå Andersson till erhållande av pension.

Direktionen över flottans pensionskassa hade i sitt i nämnda ärende avgivna utlåtande anført, bland annat, att enär Anderssons hälsotillstånd efter treårig tjänstetid såsom konstituerad underofficer av 3:e graden på grund av hans sjukdom varit sådant, att han ej kunnat föreslås till erhållande av fullmakt å tjänsten utan måst avskedas på grund av bestämmelserna i § 167 mom. 4 i reglementet för marinen, del I, varför alltså sjukdomen i fråga måste anses — om än indirekt — hava varit orsaken till Anderssons avsked, och då Andersson tjänat kronan i 17 år 7 månader samt levde i bekymmersamma ekonomiska omständigheter, direktionen tillstyrkte, att pension tilldelades honom med samma belopp, som skulle hava tillkommit honom, därest han vid avskedet innehaft fullmakt såsom underofficer av 3:e graden, med rätt för Andersson jämväl till pensionsförbättring enligt kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 336).

Statskontoret hade i berörda ärende yttrat följande:

Med hänsyn till föreliggande omständigheter måste goda skäl visserligen anses föreligga för beredande av någon pension åt Andersson, men enligt ämbetsverkets mening kunde förhållandena knappast anses böra påkalla, att Andersson skulle erhålla samma pensionsbelopp, som skulle hava tillkommit en ordinarie underofficer av 3:e lönegraden, som avskedats på grund av skada eller sjukdom ådragen i tjänsten. Då någon rätt till sådan pension icke förefunnes, syntes pensionens belopp lämpligen böra anpassas efter vad som under för handen varande förhållanden kunde anses skäligt. På grund härav och då av utredningen syntes fram-

gå, att Anderssons arbetsförmåga kunde antagas vara till följd av sjukdomen nedsatt till hälften, samt han alltså icke kunde anses alldeles sakna förvärvsförmåga, hade ett pensionsbelopp av 700 kronor synts statskontoret skäligt, om hänsyn tillika toges därtill, att han såsom innehavare av en sådan pension bleve berättigad till pensionstillägg av 180 kronor jämte dyrtidstillägg å sammanlagda förmånerna, beräknat efter de gynnsammare grunderna.

Enligt hemställan av bankoutskottet blev ifrågavarande proposition av 1925 års riksdag bifallen (R. skr. nr 134, punkt 14).

Nu föreliggande framställning.

Av handlingarna i nu föreliggande ärende angående understöd åt Anderssons efterlevande familj ävensom därutöver införskaffade upplysningar inhämtas, bland annat, att Andersson efter avskedet från flottan till en början sökt bereda sig utkomst såsom agent för olika firmor samt sedan januari 1928 intill sin död den 27 april 1931 med undantag av två tidsperioder om tillhoppa omkring 8 månader innehaft olika anställningar såsom maskinist å handelsfartyg; att han omkommit genom drunkning i Dunkerques hamn; samt att vederbörande försäkringsbolag (Arbetsgivarnes ömsesidiga olycksfallsförsäkringsbolag), enär Anderssons död måste anses hava orsakats av olycksfall utom arbetet, funnit Anderssons efterlevande icke berättigade till någon ersättning från bolaget.

Vidare inhämtas av ett av utredningsmännen i boet efter Andersson utfärdad intyg, att bouppteckningen efter Andersson utvisade en brist i boet av 867 kronor.

Rörande änkan Anderssons förmåga att genom arbete bidra till familjens uppehälle anföres i ett av kyrkoherden i Rödeby församling den 15 juni 1931 utfärdad intyg följande:

Agnes Andersson, som på grund av försvagad hälsa ej vore fullt arbetsför, vore uteslutande bunden vid sina många barns vård och hemmets skötsel i övrigt. Härtill komme, att hennes äldsta dotter vore sjuklig. Under sådana förhållanden vore det uppenbart, att hon ej kunde förskaffa sig någon nämnvärd kontant inkomst. Enligt uppgift av fattigvårdsstyrelsens ordförande åtnjöte familjen ej något kommunalt understöd.

Marinförvaltningen, som den 23 juli 1931 avgivit infortrat utlåtande i ärendet, har därvid, bland annat, anfört, att marinförvaltningen, med hänsyn till att Agnes Andersson endast vore 37 år gammal och att hon torde vara i viss mån arbetsför, icke ansåge sig kunna tillstyrka, att pension tillerkändes henne.

På grund av bevekande omständigheter funne sig marinförvaltningen däremot böra tillstyrka, att till vart och ett av makarna Anderssons fem minderåriga barn finge från allmänna indragningsstaten utgå ett årligt understöd å nittiosex kronor från och med den 1 maj 1931 till och med utgången av det kalenderår, varunder barnet uppnådde 18 års ålder.

Efter remiss har *statskontoret* avgivit utlåtande i ärendet den 10 september 1931 och därvid anfört följande:

Med hänsyn till vad remissakten ävensom av *statskontoret* införskafade handlingar innehölle funne *statskontoret* i likhet med *marinförvaltningen*, att något understöd av statsmedel borde beviljas Anderssons efterlämnade familj och att detta understöd borde utgå allenast i form av uppfostringsbidrag åt barnen under deras minderårighet. Mot vad *marinförvaltningen* i sådant hänseende föreslagit hade *statskontoret* icke något att erinra.

Med hänsyn till de omständigheter, under vilka Anderssons anställning vid flottan upphörde, och de förhållanden i övrigt, som lågo till grund för 1925 års riksdags beslut att bevilja pension åt Andersson, vill jag icke motsätta mig, att visst understöd av statsmedel beredes Anderssons efterlämnade familj. På sätt *marinförvaltningen* och *statskontoret* föreslagit, synes ett dylikt understöd dock böra utgå allenast i form av uppfostringsbidrag åt barnen. Beträffande beloppet av uppfostringsbidraget liksom även i övrigt ansluter jag mig till ämbetsverkens förslag. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

Departements-
chefen.

att vart och ett av avlidne förre underofficeren av 3:e graden vid flottan Karl Ernst Vilhelm Anderssons och hans efterlämnade änka Agnes Emilia Rebecka Anderssons, född Olsson, minderåriga barn Arne Vilhelm, Olle Lennart, Anna Greta Vivian Emilia, Gertud Gudrun och Maj Ingrid Charlotta må från och med den 1 maj 1931 till och med utgången av det kalenderår, varunder barnet uppnår 18 års ålder, å allmänna indragningsstaten uppbära ett årligt uppfostringsbidrag å 96 kronor.

2:o.

I en till Kungl. Maj:t ställd skrift har konstruktören vid ingenjördepartementet vid flottans varv i Stockholm Viktor Ferdinand Israelssons änka Amalia Israelsson, född Börjesson, anhållit att komma i åtnjutande av pension.

Ang.
pension åt
konstruktören
V. F. Israelssons
änka
Amalia
Israelsson.

Av handlingarna i ärendet framgår, att konstruktören Israelsson, som var född den 7 januari 1864 och avled den 11 augusti 1931, var anställd vid ritkontoret hos ingenjördepartementet vid flottans varv i Stockholm alltsedan den 19 juni 1890, nämligen såsom ritare under tiden intill utgången av år 1920 och såsom konstruktör under tiden därefter, samt att han av

varvschefen vid flottans station i Stockholm den 30 april 1929 antogs att från och med den 1 juli 1928 räknat vara konstruktör i 18:e lönegraden i den i kungörelsen den 22 juni 1928 (nr 215) med avlöningsbestämmelser för vissa civila och civilmilitära icke-ordinarie befattningshavare vid försvarsväsendet intagna löneplanen för extra ordinarie tjänstemän, med placering såsom föreståndare för ritkontoret.

Vidare inhämtas, att Israelsson vid sin död efterlämnade, förutom änkan Amalia Israelsson, född den 15 november 1863, de fyra barnen Thure Viktor, Ragnar Eugen, Ragnhild Hedvig Maria och Ernst Olof, födda respektive år 1889, 1892, 1896 och 1897; att bouppteckningen efter Israelsson utvisar en brist i boet å omkring 1,550 kronor; att Amalia Israelsson enligt företett läkarintyg på grund av sjukdom (högt blodtryck, mag- och tarmkatarr och nervositet) sannolikt för framtiden är oförmögen till arbete och i behov av ständig omvårdnad; samt att Amalia Israelsson, enär mannen icke innehåft sådan befattning, som varit förenad med delaktighet i flottans pensionskassa, icke är berättigad till gratial ur nämnda kassa.

Beträffande barnens förmåga att bidraga till hennes uppehälle har Amalia Israelsson i ansökningen lämnat följande, vederbörligen bestyrkta upplysningar:

Barnen kunde endast i ringa mån bidraga till moderns försörjning. Äldste sonen Thure Viktor vore medicine kandidat utan stadigvarande tjänst och säker inkomst. Sonen Ragnar Eugen, vilken ägnat sig åt bankverksamhet, hade sedan år 1923 endast periodvis haft arbete och vore sedan den 25 augusti 1931 anställd såsom kassör i enskild tjänst med en lön av 250 kronor i månaden. De långa arbetslöshetsperioderna hade för honom medfört ekonomiska svårigheter, vars verkningar lång tid framåt vore kännbara. Dottern Ragnhild Hedvig Maria vore anställd såsom assistent hos Skyddsvärnet i Stockholm med en lön av 200 kronor i månaden. Samtliga dessa tre barn, alla ogifta, vistades i hemmet. Yngste sonen Ernst Olof, vilken vore gift, hade icke någon anställning, men hans hustru innehade en mindre skoaffär i Göteborg. Själv hade han tidigare ägnat sig åt jordbruk men måst upphöra därmed på grund av ekonomiska svårigheter.

Direktionen över flottans pensionskassa har den 29 oktober 1931 yttrat sig i ärendet och därvid anfört i huvudsak följande:

Enär Israelsson icke innehåft sådan tjänst vid flottan, som medfört delägarrätt i flottans pensionskassa, vore hans änka icke berättigad till gratial ur kassan. Därest han kunnat vinna dylik delägarrätt, skulle han hava tillhört 4:e gratialklassen, vilken omfattade bl. a. underofficerare och vissa månadslönare (verkmästare och mästare) och enligt gällande reglementsbestämmelser medförde ett änkegratial av 460 kronor. Det borde dock bemärkas, att för grundläggandet av detta gratial vederbörande delägare hade att erlagga årliga gratialavgifter till kassan.

Med hänsyn till konstruktören Israelssons långa och väl vitsordade tjänst vid Stockholms örlogsvarv samt till änkans sjukdom och betryckta ekono-

miska ställning ville direktionen tillstyrka, att understöd till skäligt belopp utverkades åt änkan.

Beträffande storleken av detta understöd ville direktionen framhålla, att 1925 års riksdag tillerkänt månadslönaren vid flottans varv i Karlskrona konstruktören A. I. P:son Hammars änka, Anna Clara Hammar, född Danielsson, en årlig pension å 300 kronor (R. skr. nr 201:1925, punkt 33). Vidare ville direktionen erinra, att änkor efter arbetare vid marinen numera, då de befunnes böra tillerkännas understöd, plägade erhålla årliga understöd till belopp av 384 kronor.

Marinförvaltningen, som avgivit infordrat utlåtande i ärendet den 5 november 1931, har därvid, enär Amalia Israelsson på grund av sjukdom för framtiden icke syntes vara i stånd att försörja sig själv och då, enligt vad som framginge av handlingarna i ärendet, hennes barn icke heller kunde sörja för hennes underhåll samt med hänsyn jämväl till mannens långa och väl vitsordade tjänstgöring, hemställt, att Kungl. Maj:t ville föreslå riksdagen medgiva, att ett årligt understöd å 400 kronor finge till Amalia Israelsson utgå å allmänna indragningsstaten från och med den 1 september 1931 under hennes återstående livstid, så länge hon förbleve i sitt nuvarande änkestånd. *

Efter remiss har *statskontoret* avgivit yttrande i ärendet den 18 november 1931 och därvid anført, att statskontoret, på grund av de ömmande omständigheter, som i detta fall föreläge, och med hänsyn till vad *marinförvaltningen* i övrigt andragit, ansåge, att något årligt understöd av statsmedel borde beredas Amalia Israelsson, samt att ämbetsverket icke hade annat att erinra mot *marinförvaltningens* förslag än att pensionsbeloppet syntes böra avjämnas till närmaste med tolv i helt krontal jämnt delbara tal eller alltså till 396 kronor.

Med hänsyn till i ärendet upplysta förhållanden anser jag i likhet med myndigheterna skäligt, att Amalia Israelsson kommer i åtnjutande av pension av statsmedel. Mot storleken av det av statskontoret i sådant hänseende föreslagna beloppet har jag icke funnit anledning till erinran. Pensionen synes böra utgå från och med den 1 september 1931 och bestridas från allmänna indragningsstaten.

Departements-
chefen.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att konstruktören vid ingenjördepartementet vid flottans varv i Stockholm Viktor Ferdinand Israelssons änka Amalia Israelsson, född Börjesson, må, räknat från och med den 1 september 1931, under sin återstående livstid, så länge hon förbliver änka, å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 396 kronor.

Socialdepartementet.

3:o.

Ang.
 uppfostrings-
 bidrag åt
 förste amanu-
 ensen hos riks-
 försäkrings-
 anstalten A. F.
 Nordmarks
 minderåriga
 barn.

I skrivelse den 2 februari 1932 har *riksförsäkringsanstalten* gjort framställning om utverkande av uppfostringsbidrag åt avlidne förste amanuensen hos anstalten Alarik Ferdinand Nordmarks och hans frånskilda hustru Margareta Maria Vilhelmina Nordmarks, född Pettersson, omyn-diga barn Ingrid Anna Emilia, Vera Margareta och Gudrun Emilia.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Nordmark, som var född den 14 februari 1893 och avled den 17 juli 1931, avlade filosofie kandidatexa-men vid universitetet i Uppsala den 15 december 1916 samt juris kandidat-examen vid Stockholms högskola den 13 april 1929; att han den 12 juni 1917 antogs till extra ordinarie amanuens vid Stockholms stads statistiska kontor, varest han under år 1917 var förordnad såsom aktuarie under 1 månad 27 dagar samt under år 1918 innehade förordnande såsom amanu-ens och biträdande aktuarie under 6 månader; att han under tiden den 1 mars—den 30 september 1917 tjänstgjorde såsom extra ordinarie tjänste-man hos socialstyrelsen; att han under år 1918 under en tid av 2 1/2 måna-der innehade anställning å Svenska arbetsgivarföreningens statistiska byrå; att han den 23 april 1919 anställdes såsom extra tjänsteman hos riksförsäkringsanstalten, varest han förordnades till amanuens från och med den 23 juni 1919 och till förste amanuens från och med den 1 juni 1922; att han på grund av riksförsäkringsanstaltens särskilda förordnan-den uppehållit befattning, motsvarande nuvarande 21 lönegraden, under sammanlagt 3 år 2 månader 4 dagar; samt att han vid sin död var place-rad i 18 lönegraden 18 löneklassen i gällande löneplan för extra ordinarie tjänstemän med en avlöning av 5,304 kronor för år.

Vidare inhämtas, att Nordmark sedan den 2 april 1930 var skild från sin hustru, vilken numera är omgift; att han med henne hade förevämnda tre barn, Ingrid Anna Emilia, född den 26 januari 1923, Vera Margareta, född den 5 maj 1924 samt Gudrun Emilia, född den 28 oktober 1926; att biträdande överlantmätaren Valfrid Holm och dennes hustru Vera Holm, född Nordmark, den 4 augusti 1931 förordnats att vara förmyndare för samt hava vårdnaden om barnen; samt att makarna Holm i en till chefen för riksförsäkringsanstalten ställd skrift anhållit om utver-kande av uppfostringsbidrag för myndlingarna.

I ärendet företedd bouppteckning efter Nordmark utvisar, att dödsboets tillgångar uppgingo till 799 kronor 23 öre och skulderna i boet till 22,361 kronor 77 öre.

Enligt ett av sociala distriktsbyråernas i Stockholm centralkansli den 28 januari 1932 utfärdat intyg sakna Nordmarks omförmälda barn egna medel samt underhåll och vård av annan.

Riksförsäkringsanstalten har i sin förenämnda skrivelse, bland annat, anfört följande:

Då Nordmark vid tiden för dödsfallet icke innehade befattning å ordinarie stat, vore hans barn icke berättigade till pension enligt de för den ordinarie personalen hos riksförsäkringsanstalten gällande bestämmelserna.

Emellertid hade 1927 års riksdag beviljat vartdera av amanuensen hos riksförsäkringsanstalten N. V. V. Kronbergs två minderåriga barn ett årligt understöd av 300 kronor (Kungl. Maj:ts prop. nr 91:1927, punkt 3, och R. skr. nr 216, punkt 36). Likaledes hade 1931 års riksdag beviljat t. f. sekreteraren, notarien å extra stat hos riksförsäkringsanstalten C. A. O:son Cronströms minderåriga dotter ett årligt uppfostringsbidrag å 384 kronor (Kungl. Maj:ts prop. nr 177:1931, punkt 1, och R. skr. nr 204, punkt 3).

Riksförsäkringsanstalten funne det synnerligen behjärtansvärt, att jämväl Nordmarks förenämnda tre barn beviljades årligt understöd av statsmedel.

Under åberopande av vad sålunda anförts har riksförsäkringsanstalten hemställt, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga erforderliga åtgärder för beredande av årligt understöd av statsmedel åt vart och ett av Nordmarks barn Ingrid Anna Emilia, Vera Margareta och Gudrun Emilia, att utgå från och med den 1 augusti 1931 till och med utgången av det kalenderår, under vilket barnet uppnår 18 års ålder.

Statskontoret, som den 10 februari 1932 avgivit infordrat utlåtande i ärendet, har därvid förklarat sig icke hava något att erinra emot vad riksförsäkringsanstalten föreslagit samt vidare anfört följande:

Under föreliggande förhållanden syntes billigheten bjuda, att bidrag av statsmedel utverkades till beredande av underhåll och uppfostran åt Nordmarks tre minderåriga barn. Vad beloppet beträffade ville statskontoret erinra, att 1931 års riksdag beviljat, förutom pension åt änkor efter do-centerna J. E. Sköld och A. F. Söderström, jämväl uppfostringsbidrag å 384 kronor för år räknat åt vart och ett av tre minderåriga barn i vardera familjen. Avlidne t. f. sekreteraren i riksförsäkringsanstalten C. A. O:son Cronströms minderåriga dotter hade likaledes erhållit uppfostringsbidrag å 384 kronor. Det ville förefalla statskontoret, som om god anledning skulle förefinnas till beredande av liknande uppfostringsbidrag i nu förevarande fall.

I likhet med myndigheterna finner jag mig böra tillstyrka, att uppfostringsbidrag utverkas för Nordmarks efterlämnade minderåriga barn. Vad understödsbeloppet beträffar har jag icke något att erinra mot att detsamma, på sätt föreslagits, bestämmas till 384 kronor för vart och ett av barnen. Då ämbetsverkens förslag ej heller i övrigt givit mig anledning till erinran, får jag alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

Departements-
chefen.

Kungl. Maj:ts proposition Nr 145.

att vart och ett av avlidne förste amanuensen hos riksförsäkringsanstalten Alarik Ferdinand Nordmarks och hans frånskilda hustru Margareta Maria Vilhelmina Nordmarks, född Pettersson, minderåriga barn Ingrid Anna Emilia, Vera Margareta och Gudrun Emilia må från och med den 1 augusti 1931 till och med utgången av det kalenderår, varunder barnet uppnår 18 års ålder, å allmänna indragningsstaten uppbära ett årligt uppfostringsbidrag å 384 kronor.

Vad departementschefen ovan under punkterna 1:o)—3:o) hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Erik H:son Malm.